

עמ"ת 36970/11/14 - ק מ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 36970-11-14 מ (עציר) נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופטת תמר נאות פרי
העורר ק מ (עציר)
נגד
המשיבה מדינת ישראל

החלטה

בפני ערר על החלטת בימ"ש השלום בחדרה (כב' השופטת טל תדמור-זמיר) מיום 13/11/14 במסגרת מ"ת 16341-11-14, אשר בה הורתה כב' השופטת על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

רקע כללי -

1. כנגד העורר, יחד עם אחר, הוגש ביום 9/11/14 כתב אישום ובו מיוחסות לשניהם עבירות של אימים בפגיעה בחייה של המתלוננת. העורר הינו דודה של המתלוננת. הנאשם השני הינו בעלה של המתלוננת.
2. הרקע הנתען להשמעת האיומים הנתענים הינו חשדו של הבעל של המתלוננת כי היא בוגדת בו, כי היא עוסקת ב"כישופים" וכי הוא אינו האב הביולוגי של בנם בן השנתיים.
3. המקרה הראשון אליו מתייחס כתב האישום בנוגע לעורר, התרחש ביום 21/10/14, אז אמר העורר למתלוננת, על רקע החשד כאמור כי "אם אני אשמע ואדע בכל דרך שהיא, אני אוריד אותך, יא חזירה, יא בוגדת". האירוע השני התרחש לכאורה ביום 25/10/14, בסמוך לשעה 20:00, אז שוב פגש העורר את המתלוננת ואמר לה שהוא רוצה לבדוק מידע שהבעל מסר לו ו-"אם המידע נכון - הוא יוריד אותה". עוד מצוין בכתב האישום כי יום למחרת, 26/10/14, לטענת המתלוננת, שוב הגיע העורר לבית אמה ואמר לה "תשימי הכל על השולחן, אני יודע הכל, ואם לא תספרי את האמת ואני אגלה דברים אחרים אחר כך, אני אגמור אותך". על רקע האמור מיוחסות לעורר עבירות של אימים.
4. באשר לבעל של המתלוננת, הנאשם השני בכתב האישום, מצוין כי הוא מרצה בימים אלו מאסר בן 19 שנים אשר הושת עליו בגין תיק אחר וכי הוא איים על המתלוננת בטלפון, כאשר התקשר אליה מכלא רימונים במהלך השבועיים שלפני האיומים הלכאוריים מצד העורר והטיח בה כי היא: "בוגדת, זונה, הביאה ילד מגבר אחר, הביאה אליה גברים", וכי "הדודים שלה יטפלו בה". בהמשך, נטען כי ביום 26/10/2014 התקשר הבעל למתלוננת ואיים עליה באומרו: "את זונה, את אישה לא טובה, הנה הרגנו את אחותי, עכשיו את". הרקע לדברים, כך בכתב האישום, הינו מותה המצער של אחותו של הבעל, המנוחה ב א ג' ז"ל, אשר נורתה למוות ביום 25/10/2014 עת שהתה ברמלה, כלומר - יום לפני השיחה הנתענת. עוד נטען בכתב האישום כי בהמשך, באותה

שיחה, שאל הבעל את המתלוננת אם היא מפחדת, והיא השיבה שהיא לא עשתה כלום, ואז השיב הבעל: "גם היא לא עשתה כלום", ובהמשך: "הנה אחותי נרצחה והיא לא עשתה כלום ואת עשית הרבה".

5. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה כנגד העורר וכנגד הבעל בקשה למעצרו עד תום ההליכים.

החלטה נשוא הערר וטענות הצדדים -

6. ביום 13/11/14 ניתנה החלטה נשוא הערר, ובה קבעה כב' השופטת קמא, לאחר ניתוח מעמיק של הראיות שבתיק החקירה, כי קיימות ראיות לכאורה כפי שנדרשות לצורך שלב זה של ההליך. כנגזר מכך, מטבע הדברים קמה עילת מעצר, הן בשל המסוכנות הנשקפת והן לאור חשש משיבוש מהלכי חקירה, ויובהר כי הסנגורים הסכימו שככל שקיימות ראיות לכאורה אזי שקיימת עילת מעצר. בהמשך מציינת כב' השופטת שהיא אף עיינה בחומר חסוי שעניינו המסוכנות הנטענת, והדבר מחזק את המסקנה בדבר קיומה של עילת המעצר. מוסיפה וקובעת כב' השופטת כי לאור מכלול הנתונים, היא סבורה כי המקרה נופל בגדר אותם מקרים חריגים בהם אין לבחון, נכון לעת הזו, את האפשרות לשחרר את המשיבים לחלופת מעצר. המשך ההחלטה אינו רלוונטי לעורר הנוכחי, שכן הוא עוסק אך ורק בבעל, אשר נמצא ממילא במאסר לתקופה של 19 שנים, ובשאלה אם יש להורות על מעצרו או על השארתו במאסר כחלופת מעצר.

7. בהודעת הערר, כמו גם במהלך הדיון, טען הסנגור המלומד ממושכות באשר לתשתית הראייתית. הוא מפנה לכך שהמתלוננת מבקשת בשלבים מסוימים לחזור בה מהתלוננות ולכך שבתיק החקירה קיימות עדויות של בני משפחה לגבי כך שהעורר לא איים על המתלוננת וכי הם לא נפגשו בחלק מהמועדים שבהם טוענת המתלוננת כי אוימה. טענת העורר הינה כי לא קיימות ראיות לכאורה, ואף אם קיימות - אזי שברף נמוך ביותר המחייב שחרור לחלופת מעצר.

8. המדינה מבקשת לדחות את הערר וסומכת ידיה על החלטת ביהמ"ש קמא. לטענתה קיימות ראיות לכאורה כפי שנקבע והמסוכנות נמצאת ברף כה גבוה עד כדי כך שלא ניתן לשקול חלופה, תהא אשר תהא.

דין והכרעה -

9. שקלתי את טענות הצדדים ואף עיינתי בתיק החקירה אשר הונח על שולחני.

10. עמדתי היא כי דין הערר להידחות, אם כי יתכן ויהא מקום לבחינת חלופה בשלב מאוחר יותר, לו תוצג חלופה הדוקה ככל שאפשר, וזאת לאחר שיוכן תסקיר של שירות המבחן.

באשר לראיות לכאורה -

11. מצטרפת אני לסקירה המפורטת והמדוקדקת של מכלול המסמכים שבתיק החקירה שביצע בהמ"ש קמא ואף מצטרפת אני למסקנה כי המכלול מלמד על קיומה של תשתית ראייתית לכאורית. בהמ"ש קמא התייחס לכל ההודעות והמזכרים הרלבנטיים, על פי סדר כרונולוגי ועל מנת שלא להאריך - אומר כי תמצית הראיות כפי שפורטה בעמ' 12 עד 17 להחלטת בהמ"ש קמא, משקפת את הממצאים בתיק ואני מאמצת אותה כחלק מהחלטתי זו.

12. במיוחד יש לראות כי כב' השופטת מתייחסת בפירוש לכך שישנן סתירות בהודעות של המתלוננת ואף קובעת,

בעמ' 17 להחלטה שורה 9, כי קיים "זגזוג" בגרסאות. בהקשר זה נדחית מכל וכל טענת הסניגור לפיה הסתירות וה"זגזוג" לא קיבלו ביטוי בהחלטת בהמ"ש קמא. ניתן אולי לטען שהאמור לא קיבל משקל ראוי, אך אני מוצאת טעם לפגם בהעלאת טענות לגבי חוסר התייחסות לסתירות ול"זגזוג" - שעה שהם מוזכרים במפורש בהחלטה.

13. רק כדוגמא לראיות המקימות את אותו פוטנציאל ראייתי לכאורה הנדרש בשלב זה, אפנה לראיות הבאות: (א) זכ"ד המסומן ח', ובו העלתה החוקרת ענת קצב, רמ"ח פשיעה בימ"ר מרכז (להלן: "**החוקרת**"), את עיקרי שיחתה עם המתלוננת מיום 28/10/2014, אשר במהלכה סיפרה לה המתלוננת על האיומים שהושמעו כלפיה וראו אף את תמלול השיחה - ממנו עולה כי העורר איים עליה כי ירצח אותה וכי הבעל השמיע איומים זהים; (ב) ההודעה הראשונה שנגבתה מהמתלוננת ביום 28/10/2014, אשר אף בה היא מתלוננת על האיומים בפגיעה בחייה וחוזרת שוב על הרקע לאותם איומים; (ג) מזכרים לגבי סערת הרוחות של המתלוננת, בעת גבית עדותה, הגם שסירבה לפנות למעון לנשים מוכות.

14. אני מסכימה כי קיימות גם ראיות רבות המכרסמות בעמדת התביעה, ובעיקר הסתירות בגרסת המתלוננת ובקשתה לחזור בה מתלונתיה - אך נדמה לי שיש צורך להזכיר שוב ולחדד כי אין עסקינן בהוכחת האשמה מעבר לכל ספק סביר. עסקינן בשאלה אם קיימות ראיות, אשר לאחר שתעבורנה את כור ההיתוך של ההליך הפלילי, עשויות להתגבש לכדי בסיס להרשעה (בש"פ 1373/14 **דסוקי נ' מדינת ישראל** (4/3/14); בש"פ 1332/14 **גטנך נ' מדינת ישראל** (2/3/14); בש"פ 873/14 **קנדיל נ' מדינת ישראל** (10/2/14), המפנים לפס"ד המנחה בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 133(1996)). התשובה לשאלה זו חיובית במקרה זה, ועמדתי היא כי למרות הסתירות - ישנן ראיות לכאורה.

15. בשולי הדברים אעיר עוד כי אמנם ההלכה הינה שבכל הנוגע לבקשות למעצרים של נאשמים עד תום ההליכים - מצווה ערכאת הערעור לבחון את הסוגיות ששנויות במחלוקת בחינה מחודשת ועצמאית ("דה נובו"), ואין היא יוצאת ידי חובתה במסקנה שלא נפלה טעות משפטית בהחלטת הערכאה שקדמה לה, אלא שבד בבד עם קביעה זו, כבר נפסק כי לעמדת בית המשפט אשר דן במקור בבקשת המעצר יש משקל במכלול השיקולים שערכאת הערר שוקלת (בש"פ 3/14 **חוחלובסקי נ' מדינת ישראל** (14.01.2014); בש"פ 90/99 **מדינת ישראל נ' פלוני** (10.1.1999)). לשיטתי, יש לייחס משקל לא מבוטל לקביעות של הערכאה קמא בדבר קיומן או אי קיומן של ראיות לכאורה, במיוחד במקרים בהם ניכר כי בוצע מעבר קפדני על תיק החקירה. כך הם פני הדברים במקרה זה, כאשר בנוסף על בחינתי את חומר הראיות, יש לתת משקל לכך שבית המשפט קמא סקר אף הוא את הראיות בקפידה, ניתח את ה"יש", את ה"אין", ואת ה"אולי" והגיע למסקנה בדבר ראיות לכאורה.

16. זאת ועוד. אני דווקא מייחסת לסתירות ול"זגזוג" משקל אחר לגמרי. התרשמתי היא כי גרסתה הראשונית של המתלוננת מגלמת בתוכה את הראיות הלכאוריות הנדרשות וכי שאר ההודעות ונסיונותיה לחזור בה מחלק מהדברים - **אולי** מלמדים על הפחד שבו היא נמצאת **ואולי** על לחצים שהופעלו עליה. בהקשר זה יש לראות כי בשלב הראשון, ביקשה המתלוננת לחזור בה מתלונתה לגבי העורר, הדוד, וטענה כי רק הבעל היה זה שאיים עליה, אם כי בד בבד עם נסיונה לחזור בה מהדברים מסרה שהיא מפחדת שהדוד יפגע בה. בשלב השני, ביקשה לחזור בה גם מהתלונה לגבי הבעל - וטענה כי היא לא מרגישה מאויימת. היא נשאלה בתגובה, מדוע היא מתגוררת עם אמא שלה ולא בבית (אם אין היא חוששת) - והשיבה כי המפתח לבית "שבור"; והשינוי בגרסאות ממשיך, כאשר המתלוננת שבה בשלב מסוים לטעון כי הושמעו האיומים הנטענים ולאחר מכן, שוב, חוזרת בה וטוענת כי שיקרה.

17. אף אני מסכימה שלמקרא הדברים "כפשוטם" עולה כי קיימות סתירות משמעותיות, שיכולות לחייב זיכוי, אך זהו מקרה מובהק בו יהא לשמוע את העדויות ולבחון אם הסתירות נובעות מחוסר מהימנות (שאז תקרוס גרסת התביעה והנאשמים יזוכו), או שמא, לחילופין, יש הסבר לסתירות ולגמגומים ול"זיגזוגים", ומקורו בהשפעה על העדה.

18. דומה כי יפים בהקשר זה דבריו של בהמ"ש העליון בבש"פ 770/10 **מדינת ישראל נ' פלוני** (11.03.2010), לאמור:

"אין בית המשפט של מעצר נדרש לשאלות של מהימנות, מן הטעם הפשוט שאינו שומע את העדים ואין לו אלא החומר שבפניו. עם זאת, אין בית המשפט יוצא ידי חובתו בבחינה טכנית של איסוף החומר ושקילתו במאזניים "כמותיות" של מספר הראיות לחובתו או לזכותו של הנאשם. על בית המשפט להידרש למכלול הראיות, לפירכות ולסתירות מהותיות, להגיונם של דברים, לשכל הישר ולניסיון החיים. הסימטריה שמבקש המשיב לעשות בהלכת זאדה בין ראיות לכאוריות לחובת הנאשם לבין ראיות לכאורה לזכותו של הנאשם, היא סימטריה מלאכותית. בבוא בית המשפט לבחון אם יש בחומר הראיות את פוטנציאל ההרשעתי הנדרש, הוא לא שוקל בנפרד את קבוצת הראיות לזכותו של הנאשם ואת קבוצת הראיות לחובתו. נקודת המבט על התשתית הראייתית היא כוללת, ובית המשפט בוחן בחדא מחתא הן את הראיות התומכות בעמדתה של התביעה והן את הראיות התומכות בהגנתו של הנאשם. אילו אחזנו בשיטתו של המשיב, אזי בכל מקרה בו עד עיקרי חוזר בו מגרסתו הקודמת על בית המשפט להורות על שחרורו של הנאשם ממעצר. ברם, לא כל שינוי גרסה של עד, ואפילו עד עיקרי, משמטה מיניה וביה את הפוטנציאל ההרשעתי של חומר הראיות. כך על דרך הכלל, **וכך במיוחד בעבירות מין שמתלוונות חוזרות בהן לעיתים מגרסתן בשל לחצים חיצוניים ופנימיים** (ראו, לדוגמה, בש"פ 1752/01 מדינת ישראל נ' בביב ([פורסם בנבו], 13.3.2001)).

....

הטעם לדבר הוא, שגרסה חדשה של עד אינה מאיינת את גרסתו הקודמת בבחינת פלוס מול מינוס במשוואה מתמטית. יכול והמשקל הפוטנציאלי של הגרסה הראשונה יעלה בהרבה על זו של הגרסה החדשה ולהיפך. מטעם זה, בית המשפט של מעצר נדרש לבחון את שתי הגרסאות, הישנה והחדשה כאחת, על רקע התמונה הכוללת של מכלול הראיות, ועל פי הגיונם של דברים וניסיון החיים. "

19. עוד אוסיף כי בנסיבות של תיק זה, בשלב הלכאורי בו אנו מצויים, אין כל משקל לכך שהגרסה הראשונית של המתלוננת נמסרה לחוקרת, כאשר זו האחרונה התקשרה אליה ביוזמתה, ולא בהגשת תלונה מסודרת ביוזמת המתלוננת לתחנת המשטרה. בדומה, לא אוכל לייחס משקל ל"שיהוי" הנטען על ידי הסניגור, דהיינו לכך שהאיומים הלכאוריים החלו כשבועיים לפני השיחה עם החוקרת - ללא הגשת תלונה.

20. באשר למחדלי החקירה הנתענים - הלכה היא כי מקומן של הטענות בדבר מחדלי חקירה ונפקותם להתברר בתיק העיקרי, שאז ניתן יהא לבחון אם אכן עסקינן במחדלים, מהו המידע שניתן היה לקבל לו היו מתבצעות אותן פעולות חקירה ש"חסרות", ומה היה עשוי להיות משקלו של המידע (בש"פ 4972/14 **עבד אל חמיד גברארה נ' מדינת ישראל**, פסקה י' (22.7.2014), ובש"פ 3484/14 **מדינת ישראל נ' אלון חיימוב** (22.05.2014)), לאמור:

"אף אם אניח לצורך הדיון - ומבלי לקבוע מסמרות כמובן - כי מדובר במחדל חקירה, הרי שמקומן של טענות בדבר מחדלי חקירה ובדבר המשקל שיש לייחס למחדלים אלו להתברר לפני המותב שדן בהליך

הפילי העיקרי [ראו למשל: בש"פ 4329/12 אימאם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.6.2012) בפסקה 13 להחלטתי; החלטת השופט ס' גובראן בבש"פ 834/11 קובודי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.2.2011)].

וראו אף את בש"פ 3732/13 **אסדי נ' מדינת ישראל** (4.6.13); בש"פ 6158/12 **מוסא נ' מדינת ישראל** (23.8.12).

21. מכאן, שבדין נקבע כי קיימות ראיות לכאורה.

עילת מעצר -

22. ברי כי בנסיבות קיימת עילת מעצר מסוג מסוכנות שעה שיש ראיות לכאורה לכך ששני הנאשמים יחדיו, העורר והבעל, איימו כמה פעמים שירצחו את המתלוננת.

23. אעיר עוד כי בפני ביהמ"ש קמא הוצג מידע חסוי בדבר המסוכנות (בו הוא עיין לאחר שקבע את שקבע לעניין התשתית הראייתית). הסנגור לא חלק, בדיון שהתקיים היום, על האפשרות לעיין באותו חומר, כפי שביצעה כב' השופטת, במגבלות שהטילה על עצמה (וראו בהקשר זה את בש"פ 597/93 מדינת ישראל נ' צ'רלי אבוטבול, פ"ד מז(1) 340 (1993), 344; בש"פ 7554/00 **הירבווי נ' מדינת ישראל** (25.10.2000); בש"פ 2587/01 **מוגרבי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה(3) 826 (2001); בש"פ 6552/05 **עבידאת נ' מדינת ישראל** (17.8.2005) בפסקה 7; בש"פ 5672/08 **מדינת ישראל נ' אברהם סטואר** (13.07.2008); בש"פ 58/10 **מדינת ישראל נ' פלוני** (8.1.2010); בש"פ 748/10 **איסקוב נ' מדינת ישראל** (18.2.2010); בש"פ 6184/10 **מדינת ישראל נ' דוד אברהם** (31.08.2010); בש"פ 5179/14 **אדיר כהן נ' מדינת ישראל** (27.08.2014); עמ"ת (חי') 24117-11-14 **שחר בר נ' מדינת ישראל** (17.11.2014).

24. עינתי אף אני במסמך ומצאתי כי יש בו נדבך נוסף המלמד על עילת המעצר בהיבט של המסוכנות, אם כי הייתי מגיעה למסקנה בדבר המסוכנות - אף ללא העיון במסמך כאמור.

25. לגבי עילת המעצר בעניינו של מי שמאיים ברצח (בין אם על רקע של חשדות הנוגעות לשמירה על כבוד ובין אם על רקע אחר), אוסיף עוד את המובן מאליו הוא כי לא יכול להיות ספק שמי שמאיים לרצוח את המתלוננת - הינו מי שמסוכנות רבה נשקפת ממנו, ואינני בטוחה שניתן לצמצם אותה לכדי מסוכנות ספציפית (בש"פ 1196/13 **עואד נ' מדינת ישראל** (20.2.2013); בש"פ 4323/13 **צ'ונה נ' מדינת ישראל** (25.6.2013); בש"פ 7415/03 **מדינת ישראל נ' אבו מוך**, פ"ד נז(6) 77, 81 (2003); בש"פ 1416/02 **זינב נ' מדינת ישראל** (26.2.2002); בש"פ 7322/03 **עמר נ' מדינת ישראל** (14.8.2003); בש"פ 5953/10 **אלפרון נ' מדינת ישראל** (6.9.10)). הדברים ברורים ואין צורך להוסיף.

26. אני אף סבורה שקיימת עילת מעצר שעניינה חשש משיבוש מהלכי משפט, מעבר לעילת המסוכנות, אשר קמה לאור העובדה שהמתלוננת משנה את גרסתה מעת לעת, הגם שאין ראיות לכך שמי מהנאשמים (העורר או הבעל) התקשרות אליה ישירות והשפיעו עליה עובר לרצונה לחזור בה מתלוננתה.

חלופת מעצר -

27. באשר לאפשרות להסתפק בחלופת מעצר, קבעה כב' השופטת כי בנסיבות המקרה - אין אף חלופה שעשויה להוות מענה הולם. בנקודה זו - אני סבורה שיתכן והקביעה הקטיגורית דורשת בחינה מחודשת.

28. לאור רף המסוכנות כפי שתואר מעלה, יהא קשה להסתפק בחלופת מעצר בשלב הזה, ואפנה לשנאמר בבש"פ 2528/11 **מדינת ישראל נ' פלוני** (6.4.2011), אם כי שם העבירות אשר יוחסו לעצורים/הנאשמים היו חמורות יותר, לאמור:

"... [ו]הצדק עם המדינה באומרה כי הרצון לקטול אדם בשל פגיעה ב"כבוד המשפחה" אינו ניזון מעצם טיבו ממניע חולף והוא עלול לתבוע את קורבנו גם בעתיד (ראו בש"פ 7146/08 **עיבדייה נ' מדינת ישראל**, פסקה 15 ([פורסם בנבו], 8.9.2008)). על כן קיים במקרה דנן חשש ממשי לשלומה ולביטחונה של המתלוננת, אותו היא מבטאת בבירור ... העובדה שמדובר באנשים נורמטיביים והעובדה שהמעשים המיוחסים להם נעשו לכאורה על רקע של קודים עדיניים-חברתיים השוללים התנהגות כמו זו שהמתלוננת נחשדה בה, אינם תומכים בהכרח בהחלטה כי ניתן לשחרר את המשיבים לחלופת מעצר. אדרבא, הרצון לכאורה לגרום למותה של המתלוננת בשל סטייה מכללי ההתנהגות המקובלים בעדה ובשל מה שמכונה "פגיעה בכבוד המשפחה", יש בו במידה רבה כדי להעצים את המסוכנות הנשקפת לה מידם ואת החשש כי עם שחרורם ימשיכו לנסות לפגוע בה (ראו והשוו בש"פ 8803/07 **מ' נ' נ' מדינת ישראל**, פסקה 7 ([פורסם בנבו], 31.10.2007)). בהקשר זה ראוי להדגיש כי מדובר בתופעה נפשית שיש לעשות כל הניתן באמצעים שהחוק מעמיד לרשות גורמי האכיפה, על-מנת לשרש אותה ולמגרה."

באשר לחלופה שהוצעה שם, אשר כללה מפקחים רבים, לרבות מנהיגי העדה אשר התחייבות אישית לערוב לשלומה של המתלוננת, נקבע שם כי:

"במקרה דנן נראה כי אין בחלופה ובתנאים שנקבעו כדי להבטיח כנדרש את שלומה של המתלוננת ולאין את הסיכון הנשקף לה מידי המשיבים. זאת במיוחד נוכח המידע הסודי שהועבר לעיוני, אשר אינו מתיישב עם מסקנותיו של בית משפט קמא ועם התוצאה אליה הגיע, ומקשה מאוד ליתן אמון במשיב כי לא יפגע לרעה במתלוננת. חשש נוסף נובע מכך שהמשפחה כולה מתגוררת בפקיעין, והמשיבים אם ישוחררו לביתם שם, כהחלטת בית משפט קמא, ימצאו בקירבת מי שאמורים או עשויים להעיד במשפט והדבר מקים חשש לשיבוש מהלכי משפט. חשש זה יש לו לכאורה בסיס נוכח התנהלות המשיבים וניסיונם לגרום למתלוננת לחזור בה מתלוננתה."

וראו אף את עמ"ת 10017-05-11 **מדינת ישראל נ' ראפת אבו רוקן** (8.5.2011).

29. מעין בפרוטוקול של בהמ"ש קמא עולה כי החלופה שהוצעה היתה להסתפק בהרחקה מהמתלוננת, לרבות הפקדות כספיות מצד העורר וצדדי ג', אם כי הסיניגור טען שיהא מוכן להשאיר תנאי שחרור נוספים לשיקול דעת בית המשפט. בנסיבות - הצעת חלופה שכזו אינה ריאלית ובדין נדחתה.

30. עם זאת, אולי יהיה מקום לשיקול חלופת מעצר, לרבות לאחר שתשמע עדותה של המתלוננת בתיק העיקרי (וראו את בש"פ 6122/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (22.08.2012), שם נדחה ערר על החלטה לגבי מעצר עד תום ההליכים (אם כי שם יוחסה לנאשם עבירה חומרה בהרבה), תוך שבית המשפט מצוין כי יהא מקום לשיקול שחרור לחלופה לאחר עדת המתלוננת). לחילופין, ככל שיתברר כי המועד לשמיעת העדות של המתלוננת צפוי להיות בעוד חודשים רבים - יתכן ויהא מקום להגיש בקשה לעיון חוזר לצורך שקילת חלופה (ואעיר כי לעניות

דעתי, בחינת חלופה במקרה זה תהא חייבת לסמוך, בין היתר, על הכנת תסקיר של שירות המבחן - וזאת אומר מבלי שיהא בדברים כדי להביע עמדה לגבי השאלה מה תהא החלטת בית המשפט הנכבד לו תוגש בעתיד בקשה לעיון חוזר).

31. יש לציין בהקשר זה כי לעורר אין עבר פלילי וכי לכל האמור מעלה לגבי הקשיים בתשתית הראייתית חייב להיות משקל בכל הנוגע להחלטה הסופית לגבי גורלה של הבקשה למעצר עד תום ההליכים, לרבות על הדרך של איזון בין עצמת הראיות לבין טיב החלופה (כאשר בתווך - עוצמת עילת המעצר).

32. אשר על כן הערר נדחה, בכפוף לאפשרות להגיש בקשה לעיון חוזר על דרך של הצעת חלופה הולמת בנסיבות במועד מאוחר יותר.

ניתנה היום, ב' כסלו תשע"ה, 24 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.